

EENENVEERTIG STUKS

‘Fan-tas-tisch!

Frank knippert met zijn ogen met dezelfde snelheid als waarmee hij de lettergrepen uitspreekt. Zelfs in de huidige situatie is sarcasme zijn tweede natuur. Het hoofd, dat op uit elkaar spatten staat, verandert daar niets aan. Zijn lichaam voelt aan alsof er zojuist een trein overheen gereden is en de enorme druk op zijn borst geeft een benauwd gevoel. Hij zoekt naar een manier om zijn ademhaling onder controle te krijgen, zijn ogen scannen de ruimte en stoppen bij de linkerbovenhoek. Hij telt de tegels van het systeemplafond, eenenveertig stuks. De druk blijft en hij begint nogmaals te tellen, links vanuit de hoek, over zijn hoofd en terug tot hij alle rijen heeft gehad. Zijn eerste telling klopte, het zijn er precies eenenveertig. Hij kende de ruimte, maar had de tegels nog niet eerder hoeven tellen. Iets wat hij zich had voorgenomen nadat hij zijn voeten voor het eerst over de drempel van dit gebouw zette. Tijdens de rondleiding was de kleine kamer niet benoemd, maar hij had hem wel opgemerkt. Een patrijspoortje diende als inkijk in een wereld die geen beleving verdiende. Hij had zichzelf hardop en streng toegesproken, dat deed hij meestal in situaties waarbij hij zich ongemakkelijk voelde.

‘Wat je ook doet, houd je kop erbij en vermijd die ruimte.’

Hij had het nog geen week weten vol te houden. Frank draait

zijn hoofd richting de deur en hoort in de verte stemmen. De leren banden om zijn voeten en polsen zitten strak en geven een extra restrictie aan wat de eerder gegeven injectie met Haldol, haloperidol voor intimi, met zijn brein had gedaan. Geen beweging in lijf, hoofd en hart, zo ziet men hem het liefst. De deur gaat open en Bea, zijn mentor, steekt haar hoofd om de hoek. Hij retourneert haar bezorgde blik met een mengeling van woede en wanhoop.

‘Frank, we willen je naar je slaapkamer brengen zodat je uit kan rusten, beloof je rustig te zijn wanneer we je overeind helpen? Dwing me alsjeblieft niet om je hier nog langer te houden.’

Achter haar staan Bertram en Erik. Laatstgenoemde zit met zijn rechterhand aan een korst op de brug van zijn neus zit te pulken. Zijn wang is gezwollen en lijkt een snee te hebben. Frank vraagt zich af wat er gebeurd is, maar veel tijd krijgt hij daar niet voor. Ze lopen met zijn drieën naar het bed om de banden los te maken. Het liefst zou hij zijn vuist vol in het gezicht rammen van degene die de moed heeft om zijn polsen van het knellende leer te bevrijden, als dat Bea betrof dan was dat maar zo. De realiteit is echter dat, hoewel zijn gedachten op volle toeren draaien, zijn lichaam door de injectie nergens toe in staat is.

‘Beloof je dat je je goed zal gedragen?’

Hij geeft een kort knikje. De banden worden losgemaakt en Bertram trekt hem aan zijn schouders overeind. Er zit geen gevoel meer in zijn enkels en polsen. Hij probeert in te schatten hoe lang hij in de isoleercel heeft gelegen, twaalf uur? Misschien zelfs een hele dag en nacht.

‘Zo jongen, zullen we gewoon met een frisse start beginnen?’

Het is de vriendelijke stem van Bertram die hem een tweede kans biedt. Weer een minieme bevestiging, deze keer met zijn ogen. Hij wordt aan weerszijden onder zijn oksels vastgepakt en opgetild. Bea loopt voor hen uit, ze heeft haar zwarte Levi's aan. Lopend door de gang naar de trap, kan hij nauwelijks zijn ene voet voor de andere zetten. De groene linoleumvloer glijdt onder hem door. De deur van zijn kamer wordt geopend en hij hoort door het open raam de vogels fluiten, zij genieten een vrijheid waar hij zo dadelijk van hoopt te dromen. In bed voelt hij hoe de doorbloeding de nare tinteling in zijn ledematen wegneemt. Erik benadrukt dit door zijn vingers als een bankschroef rondom de rode striemen op zijn polsen te drukken.

Als Bea en Bertram naar buiten lopen, buigt hij voorover en sist onhoorbaar voor zijn collega's in Franks oor: ‘De volgende keer dat jij denkt met mij te kunnen knokken, kom je er niet zo makkelijk vanaf. Kijk eens hoe je me hebt toegetakeld! Wat heb je daarop te zeggen?’

Van sissen is inmiddels al geen sprake meer, Eriks flikkerende ogen kijken hem vol woede aan.

‘Nou?! Wat heb je daarop te zeggen?’

Frank prevelt zachtjes een antwoord en Erik moet naar voren leunen om hem te kunnen verstaan.

‘Fan-tas-tisch.’

De dichtslaande deur geeft hem een glimlach rondom zijn lippen. De frisse lucht die door het open raam naar binnenkomt doet hem goed en hij voelt zijn lichaam ontspannen. Vanuit zijn ooghoek ziet hij hoe zijn skateboard naast zijn bed staat, de grip

had door het skaten nog meer losgelaten dan voorheen, maar dat was niet erg, daarvoor was tenslotte ducttape uitgevonden. Zijn slaapkamer is de enige plek in het huis waar hij zich echt veilig voelt.

DE SLAAPKAMER

‘En hier slaap je.’

Frank keek om zich heen en nam zijn nieuwe onderkomen zorgvuldig in zich op. Een grote kastenwand nam bijna de hele rechtermuur in beslag, er hing een poster van Def Leppard op een van de kastdeuren, waarschijnlijk van de vorige bewoner. Naast de kast was een wastafel met spiegel en een smal plankje voor een tandenborstel geplaatst. Er lagen vier handdoeken op de vensterbank. Het raam was zojuist opengezet, door een dame van wie hij de naam alweer vergeten was. Ze was niet alleen zijn mentor, maar ook degene die hem de rondleiding door zijn nieuwe verblijf gaf. Er stond een eenpersoonsbed waarvan het matras met een spanband was opgerold en aan het voeteneind op de bedspiraal rustte. Een paar dozen in de hoek waren zorgvuldig met tape dichtgeplakt. Op de ene doos stond ‘Kleding’ geschreven en op de andere ‘Van alles wat’. Zijn hele leven paste in twee armzalige verhuisdozen. Een groot raam bood uitzicht op een binnentuin. Een terras met grindtegels, verscholen onder een laag algen, diende als opslagplaats voor een verroeste barbecue en tientallen plastic tuinstoelen. De afstand van het raam tot de benedenverdieping was niet meer dan drie meter, ontsnappen leek onmogelijk, omdat je het raam niet kon openen. Enkel een klein gedeelte in de linkerbovenhoek was kantelbaar, dit deed je door een stok met een haakje in het oogje te steken,

maar daar moest je toestemming voor vragen en dan kwam iemand van de begeleiding het raam voor je openen. Frisse lucht was al wat er dan binnen kon komen en het verlangen om te ontsnappen was het enige dat zijn weg naar buiten wist te vinden.

‘We starten de dag om zeven uur en dan heb je vijftien minuten om te douchen en aan het ontbijt te verschijnen.’

Frank staarde nog steeds naar buiten en vroeg zich af hoe hij hier was terechtgekomen.

Zijn ouders waren gestorven na een ongeval in de Coentunnel toen ze op weg waren naar hun vakantieadres. ‘Een weekje weg’ was de laatste poging om hun huwelijk te behoeden voor een scheiding waarvan iedereen, behalve zijzelf, zag dat deze onafwendbaar was.

‘Lieverd, papa en ik gaan een weekje naar de bergen. Skiën en proberen om wat liefde voor elkaar te voelen. Alles is een beetje veel momenteel, we kunnen er niet meer tegen.’

Hij kon een spottende glimlach niet onderdrukken.

‘Wat een uitstekend idee mam. Als jullie dan in de Zwitserse Alpen tegen elkaar lopen te schreeuwen, echoot het zo lekker.’

‘Frank! Zo praat je niet tegen je moeder, bovendien ben jij boos omdat je niet mee mag.’

Terwijl ze het zei, kreeg ze vlekken in haar hals.

Die kreeg ze wanneer ze boos was en tijdens de seks. Hij was twaalf toen hij de rode vlekken voor het eerst tijdens de intieme daad bij zijn moeder waarnam. Hij had zijn ouders horen vrijen in de ouderslaapkamer. De rare geluiden maakten hem nieuws-

gierig en hij opende de deur, om zijn ouders in innige verstrengeling in elkaars armen te zien liggen.

‘Hebben jullie je zeer gedaan?’

Twee verhitte hoofden schoten overeind, waarbij zijn moeder met haar handen haar borsten bedekte en zijn vader de deken opvrat om niet in lachen uit te barsten.

‘Alles gaat goed lieverd, we hebben geen pijn.’

Frank wees naar de vlekkerige hals van zijn moeder.

‘Dat blijft er gek uitzien... jeukt het?’

Zonder verder wat te zeggen liep hij de kamer uit, in de deuropening draaide hij zich nog eenmaal om.

‘Pap, mam?’

‘Ja jongen, zeg het eens’

Frank perste met kracht de lucht uit zijn opgebolde puberwangen, zijn ouders keken hem afwachtend aan.

‘Neuken, neuken!’

‘Frank, naar je kamer!’

Zijn moeder gilte het uit terwijl zijn vader inmiddels onder de dekens verdwenen was en het uitgierde.

‘Sorry!’

Hij sloeg zijn hand voor de mond en rende de kamer uit. Op de overloop hoorde hij zijn ouders giechelen en bij het sluiten van zijn slaapkamerdeur kregen de gekke geluiden een vervolg. Het zou een van zijn laatste herinneringen aan hen zijn waarbij ze niet tegen elkaar schreeuwden.

‘Pak jij je spullen maar uit en dan kom ik je zo halen.’

De deur ging dicht en de voetstappen in de hal klonken net

zo hol als hij zich vanbinnen voelde. De plaatsing van het bed zorgde voor enige twijfel. Schoof hij het zo dicht mogelijk bij het raam, dan was het bed het eerste wat je zag wanneer de begeleiders binnenkwamen en dat gaf hem een onveilig gevoel. Koos hij voor een plek buiten het zicht van de deur, dan kon hij niet naar buiten kijken. En dat deed hij juist zo graag, voor hem was het een manier om weg te dromen van de realiteit waarin hij zich bevond. De hang naar vrijheid was groter dan wat dan ook, hij gooide zijn tas op het zachte matras en schoof het bed met luid gepiep naar het raam. Zelfs het geringe gewicht van zijn rugzak deed de matrasveren al kraken, geruisloos masturberen zat er dus niet in. Het kussen rook muf en bij gebrek aan een eigen dekbedovertrek en kussensloop zou hij er vannacht een handdoek over leggen. Het enige wat nog van belang was dat hij de gewoonten en gebruiken van het huis zo snel mogelijk onder de knie zou krijgen. Over vier maanden werd hij achttien en voor de wet volwassen. Dan kwam er een einde aan zijn jarenlange trektocht lang opvanghuizen en pleeggezinnen. Dat hij, in de laatste fase van dat ellendige traject, hier terecht was gekomen, was zijn eigen schuld, hoewel hij die liever bij zijn ouders zou leggen. Als ze niet waren verongelukt, had zijn leven er totaal anders uitgezien. Juist het uitzien naar, of beter gezegd 'het uitkijken' bleek een tekortkoming, bij zowel zijn vader als zijn moeder, althans, dat was het vermoeden van de politie. De Citroen bx was, met een dakkoffer vol skispullen, met hoge snelheid door de Coentunnel gereden en zijn vader had zich verkeken op een vrachtwagen die zich wel aan de maximumsnelheid hield. Dat was op zich niet verbazend, hij had altijd

haast, zelfs als hij op vakantie ging. De klap was zo hard geweest dat de complete dakkoffer van de auto was gevlogen en op de andere weghelft was beland. Zijn moeder lag, als een ornament van een vikingschip, met een open schedelbreuk op de motorkap. Haar ogen geopend, met een blik vol verwondering. Alsof haar laatste gedachte was geweest: hoe kan dat nou? Vermoedelijk droeg ze geen riem en rustten haar voeten op het dashboard, want beide heupen waren gebroken. Via de voorruit werd ze gelanceerd waardoor ze uiteindelijk op de motorkap terechtkwam. Zijn vaders gezicht was met grote kracht op het stuur terechtgekomen. Zijn neus was compleet weggeslagen en zijn oogkas was dusdanig gebroken dat het geen steun meer bood. Zijn linkeroog hing er dan ook wat verloren bij. Het werd een afscheid met gesloten kisten.

Na de begrafenis was hij ineens wees en dat was een rol die hem niet goed paste. Hij was woedend, op alles en iedereen, maar voornamelijk op het leven. Van het vrolijke ventje met het lange blonde haar en de helderblauwe ogen was niets meer over.

Hij verfde zijn haar in alle denkbare kleuren, tot het net zo dood was als zijn ouders. Daarna bood de tondeuse uitkomst en ging hij als skinhead door het leven, niet qua gedachtengoed, maar wel qua uiterlijk. De felheid in zijn ogen accentueerde hij met mascara, die zelden goed werd bijgehouden.

Door allerlei omstandigheden werd hij bestempeld als onhandelbaar en de enige familie die hij had, 'Oom Jo en Tante Riet' van vaders kant, kwamen daar al snel achter. Niet dat ze veel aandacht voor hem hadden. Zijn oom las veelvuldig in de Bijbel

en zijn tante was altijd in de weer met het lakken van haar nagels. Dat was wonderlijk, aangezien ze verder nauwelijks omkeek naar haar uiterlijk. Haar handen verzorgde ze echter tot in de puntjes. Wellicht omdat ze daarmee op zondag haar Bijbel vasthield en ze Gods gezaghebbende woord niet met onverzorgde handen wilde vasthouden. De aandacht die God en de gelakte handen kregen, ging ten koste van Frank. Op dertienjarige leeftijd ontsnapte hij voor het eerst aan hun zogenaamde ouderlijk gezag. Dat deed hij door via het raam en de aangrenzende schutting naar buiten te klauteren en enkele dagen weg te blijven. Dit proces herhaalde zich een aantal keer tot de Raad voor de Kinderbescherming in zijn leven kwam. Ze ondersteunden zijn oom en tante in de zorg en brachten structuur, dat probeerden ze tenminste. Ongeluk bleef hem achtervolgen, en een hevige brand maakte al snel een einde aan zijn nieuwe thuissituatie. Het was vroeg in de avond toen het noodlot voor de tweede keer in zijn leven toesloeg.

De buurtbewoners hadden zich op veilige afstand verzameld en keken met open mond naar het vlamme schouwspel. Er ontstond pas paniek nadat bleek dat de bewoners nog in het huis moesten zitten, er werd gegild en geschreeuwd dat er hulp moest komen.

Frank was op een trapveldje met een voetbal in de weer, geconcentreerd probeerde hij de bal zo vaak mogelijk hoog te houden. Zijn aandacht werd getrokken door het geluid van loeiende sirenes. Brandweer, politie en ambulance raasden hem met hoge snelheid voorbij. Als de voorpoort van de hel in het bezit

zou zijn van een deurbel, dan zou hij waarschijnlijk de combinaties van deze drie gillende tonen hebben gehad. Hij rende achter de voertuigen aan die hij nog net de hoek om zag rijden. Het kostte de brandweer de nodige moeite om de vlammenzee onder controle te krijgen. De enige zekerheid was dat zijn oom en tante niet meer begraven hoefden te worden. Dat was spijtig, in tegenstelling tot zijn ouders waren zij gelovig en had een begrafenis de voorkeur boven een crematie.

Frank zat op de brede vensterbank in het raam van de burens naar buiten te kijken. Naarmate de tijd verstreek maakte de hectiek plaats voor een raar soort stilte. Brandweerslangen werden opgerold en de focus lag vooral op het nathouden van de omliggende woningen. De meeste buurtbewoners stonden al niet meer te kijken en maakten zich druk om de eventuele waterschade aan hun eigen huis. Uren later werden de stoffelijke resten van zijn oom en tante naar buiten gebracht. De zwartgeblakerde pink van zijn tante met haar vuurrood gelakte nagel kwam, als de gebroken vleugel van een vogel, nog net onder het witte laken vandaan. Het wapperde met het ritme van de rubberen brandcardwielen op de stoeptegels mee, alsof ze hem een laatste afscheidsgroet wilde geven. Vanaf dat moment zou zijn leven in het teken van verhuizen komen te staan.